

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **K. B.**

oskarżonego z art. 234 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2025 r.

wniosku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 16 kwietnia 2025 r., w sprawie VIII K 345/25

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu
w Malborku.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Elblągu, postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2025 r., VIII K 345/25, na podstawie art. 37 § 1 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości innemu sądowi równorzędnemu sprawy przeciwko K. B. oskarżonemu z art. 234 k.k. w zw. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wniosek został uzasadniony tym, że pokrzywdzonym, a jednocześnie świadkiem, w sprawie o czyny zarzucane K. B. jest sędzia Sądu Rejonowego w Elblągu, którego fałszywie pomawiał on o popełnienie przestępstwa

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek jest zasadny.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na wyjątkowy charakter instytucji uregulowanej w wymienionym przepisie, podkreślając, że zbyt szerokie jej stosowanie może spowodować skutki wręcz sprzeczne z *ratio legis* powołanego przepisu, osłabiając poczucie zaufania nie tylko do konkretnego sądu, lecz również do całego wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2000 r., II KO 156/00, Prok. i Pr. 2001, nr 1, poz. 9). Tylko więc w szczególnych wypadkach, gdy zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości jest realne, uznać można, że istnieją istotne racje przemawiające za odstąpieniem od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, również w znaczeniu miejscowym.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w badanej sprawie. Okoliczność, że pokrzywdzonym i świadkiem w badanej sprawie jest sędzia tego samego Sądu sprawia, iż w odbiorze społecznym może powstać usprawiedliwione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy przez wnioskujący Sąd, co oczywiście nie służy budowaniu autorytetu wymiaru sprawiedliwości (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18, LEX nr 2508531; z dnia 27 listopada 2020 r., III KO 101/20, LEX nr 3093804). Nie ma przy tym znaczenia, czy tę wątpliwość są uzasadnione, czy znajdują odzwierciedlenie w sposobie rozpoznania tej sprawy. Dobrem wymiaru sprawiedliwości stanowiącym przesłankę skorzystania z instytucji określonej w art. 37 k.p.k. jest bowiem potrzeba uniknięcia jakichkolwiek sugestii, że sprawa mogłaby zostać rozpoznana w sposób nieobiektywny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2013 r., V KO 66/13, LEX nr 1365524).

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł]

